

Skriftlig fremsættelse af forslag**Jette Gottlieb (EL):**

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø.

(Lovforslag nr. L 106).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Jes Lunde (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af grønne afgifter for erhverv.

(Beslutningsforslag nr. B 37).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Helge Sander (V):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af Arbejdstilsynets beføjelser ved arbejde i private hjem.

(Beslutningsforslag nr. B 38).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Helge Adam Møller (KF):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om maskeringsforbud.

(Beslutningsforslag nr. B 39).

Jeg skal i øvrigt henvise til forslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager det, og anbefale det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 83: Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v. (Rådgiveransvar).

Af Kjeld Rahbæk Møller (SF) m.fl.

(Fremsat 29/11 94).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Det kan da bestemt være nyttigt at diskutere, om pengeinstitutsektorens rådgivning af kunderne er tilstrækkelig, eller om der er behov for fra politisk hold at foretage sig noget.

Fra SF's side er det blevet påpeget, at der er behov for en præcisering i banklovgivningen af forbrugerens rettigheder, hvis en forbruger får et dårligt råd i et pengeinstitut. Det begrundes med, at der ikke i banklovgivningen er tilstrækkelige regler, og at der er en tendens til, at pengeinstitutterne ikke retter sig efter de afgørelser, som træffes af Pengeinstitut Ankenævnet.

Først vil jeg godt henlede opmærksomheden på, at der ved Forbrugerombudsmandens retningslinjer for etik i pengeinstitutternes rådgivning, som der med bl.a. Finansrådet opnåedes enighed om i sommeren 1994, er sket en præcisering af pengeinstitutternes adfærd ved afsætning af produkter og ydelser og i den hertil knyttede rådgivning. Disse vejledende retningslinjer overflødiggør faktisk de foreslåede regler i § 48 a, stk. 1 og 2.

For så vidt angår SF's bemærkninger om, at der er en tendens til, at pengeinstitutterne ikke retter sig efter afgørelser truffet af Pengeinstitut Ankenævnet, viser den seneste årsberetning fra 1993, at der ud af 432 indbragte sager til ankenævnet kun er tale om 23 sager, hvor det indklagede pengeinstitut har meddelt, at det ikke ønsker at være bundet af kendelsen.

Jeg ved ikke, i hvor høj grad man kan bebrejde pengeinstitutterne, at de på nogle områder ønsker at få efterprøvet Pengeinstitut Ankenævnets afgørelse, hvis de er uenige i en kendelse. At få prøvet en sag ved flere instanser er vel et retssikkerhedsprincip, vi normalt hylder.

Den foreslåede regel i § 48 a, stk. 4, indebærer, at der skal betales godtgørelse til kunderne, hvor de har været i god tro om et bestemt resultat af et pengeinstituts rådgivning. En lignende bestemmelse findes i § 24, stk. 2, i lov om om-